

ตอนที่ ๒๒

เป้าหมายปลายทาง

จากการศึกษาพระไตรปิฎกทำให้เราพบว่า บุคคลที่สร้างบารมีเพื่อหวังเป็นพระอรหันต์ก็มี บุคคลที่สร้างบารมีเพื่อหวังเป็นพระอัครสาวกก็มี บุคคลที่สร้างบารมีเพื่อหวังเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มี ถึงกระนั้นเราพบว่าบุคคลผู้ไปถึงฝั่งตามปรารถนาก็หาได้รอดพ้นจากการคุกคามของ “มาร” ได้ไม่ ทั้งพระอรหันต์ พระอัครสาวก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ล้วนแล้วแต่ถูกมารคุกคามแม้ในขณะที่ท่านได้บรรลุอรหัตผลแล้วทั้งสิ้น

ทำไมการบรรลุอรหัตผลจึงยังไม่พ้นการคุกคามของมารไปได้ จะมีใครสักคนใหม่ที่สร้างบารมี เพื่อหวังจะให้หลุดพ้นการคุกคามของมารและเอาชนะมารโดยเด็ดขาดบ้าง

ท่ามกลางการแสวงหาบุคคลผู้ตั้งความปรารถนาเช่นนี้ ผ่านกาลเวลาผ่านยุคสมัยที่ไม่อาจคำนวณได้ ไม่มีประวัติศาสตร์ที่ได้บันทึกถึงปฏิบัติ

ความปรารถนาของใครคนใดคนหนึ่งที่ตั้งความปรารถนาจะให้หลุดพ้นจากอิทธิพลของมาร โดยสิ้นเชิงเลย

แต่กลับเป็นบุญลาภของผู้ที่ได้เกิดในยุคนี้ ที่มีบุคคลผู้ตั้งความปรารถนาอย่างนั้นจริงๆ เป็นบุคคลที่รู้จักกันในนามว่า “พระมงคลเทพมุนี(สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ” ท่านมีความปรารถนาที่จะเอาชนะการบังคับของมารให้ได้

ไม่เพียงท่านตั้งความปรารถนาเท่านั้น ท่านยังได้กระทำเพื่อไปยังจุดที่จะเอาชนะการคุกคามของมารตามที่ท่านปรารถนาอีกด้วย และท่านยังได้ทำอย่างรู้จักหนทางและวิธีการที่จะไปถึง ไม่ใช่ทำอย่างคนไร้ปัญญาที่มีความปรารถนาแต่หาวิธีการไปไม่ได้ กับทั้งท่านยังได้กระทำอย่างต่อเนื่อง ไม่ย่อท้อ ด้วยน้ำใจอันเด็ดเดี่ยว เพื่อมุ่งหวังสิ่งเดียวคือการไปถึงจุดที่หลุดพ้นจากการบังคับของมารตามที่ท่านปรารถนาให้ได้

เพื่อให้รู้ถึงเป้าหมายปลายทาง ในการเอาชนะการบังคับของมารที่หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านตั้งความปรารถนาไว้นั้น ตามรอยฯ จึงขอน้อมนำพระธรรมเทศนาของท่าน มาเป็นแนวทางส่องให้เห็นเป้าหมายปลายทางของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ดังนี้

สู้กับความแก่และความตาย

“เวลานี้เขารู้ว่าสมภารวัดปากน้ำ(พระมงคลเทพมุนี : ผู้เทศน์) กำลังสู้กับความแก่และความตาย

สู้จริงๆ ผู้เทศน์นี้แหละ ๒๒ ปี ๘ เดือน ๙ วัน วันนี้แล้ว วินาทีนี้ไม่ได้หยุด เพียรสู้ความแก่ ความตาย ไม่ได้ถอยกันเลย

พญามัจจุราชมีเท่าไรจับกันหมด ตีรังกันหมด ลงโทษกันหมดทีเดียว มีเท่าไรไม่ให้ทำลายพระ ไม่ให้ข่มเหงพระได้ ให้เลิกข่มเหง ให้เลิกทำลายพระเสียให้ได้

จะแก้ความแก่ความเจ็บความตายใหม่ ไม่ให้มีแก่ ไม่ให้มีเจ็บ ไม่ให้มีตาย

เมื่อเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์แล้ว ก็ให้เป็นมนุษย์เด็กๆ ก็อย่างหนึ่ง รู้กันได้ชัดๆ เด็กๆ ก็รู้ ไม่สวดยไม่งามนักพอสมควร ถ้ายิ่งแก่หนักเข้า ยิ่งสวดยงามหนักเข้า ยิ่งแก่หนักเข้าก็ยิ่งสวดยงามหนักเข้า แล้วก็โตหนัก

เข้าด้วย ผิดกัน (ผิดกันกับในปัจจุบันนี้ ที่ยิ่งแก่งยิ่งหมดความสวยงาม ยิ่งเหี่ยวแห้งลงไปเรื่อยๆ) โตหนักเข้าๆ สวยงามหนักเข้า โตหนักเข้า สวยงามหนักเข้า ไม่มีไขลงกัน มีแต่ไขขึ้นกันไป ไม่มีถอยกลับกัน

พอครบบารมีของตนที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า หรือพระอรหันต์ อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็เป็นพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ไม่ต้องไปทรมานให้ เหนื่อยยากลำบากแต่อย่างหนึ่งอย่างใด อยู่ในบ้านในช่องตามชอบใจ พอครบกำหนดเข้า ก็เป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์ทีเดียว เป็น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เวลาไปนิพพานไม่ต้องถอดสักกายหนึ่ง

กายมนุษย์ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม กายอรูปพรหม ละเอียด กายธรรม กายธรรมละเอียด กายธรรมโสดา กายธรรม โสดาละเอียด กายธรรมสกทาคา กายธรรมสกทาคาละเอียด กาย ธรรมอนาคา กายธรรมอนาคาละเอียด กายธรรมอรหัต กายธรรม อรหัตละเอียด ไม่มีถอดกันเลย ไปทั้งดุ้นทั้งก้อน ไปนิพพานหมดทั้งดุ้น ทั้งก้อนทีเดียว

นี่ที่สมภารวัดปากน้ำรบกับพญามัจจุราช รบความแก่ความตาย รบเท่านี้ แก่ให้เป็นอย่างนี้

ถ้าไม่เป็นอย่างนี้ สมภารวัดปากน้ำไม่แรมราตรีที่อื่นละ ยอม ตาย ไม่ถอยกันเลย

.....

พระยามารแพ้เด็ดขาดเมื่อเวลาไร

เวลานั้นหมดทุกขในโลก เท่าปลายผมปลายขน ก็ไม่มี หมดแก่ หมดเจ็บหมดตายในโลก เท่าปลายผมปลายขน ก็ไม่มี

มีความสุขเหมือนอย่างกับท้าวสวรรณ หรือเหมือนกับท้าวพรหม หรือเหมือนกับพระนิพพาน สุขขนาดนั้น เป็นสุขสำราญขนาดนั้น”

ยังไปไม่ถึงที่สุด (๑)

“ผู้เทศน์เองก็ได้ค้นคว้าหาเหตุผลเหล่านี้หนักหนา แต่ว่ายังไปไม่ถึงที่สุด ไปยังไม่สุดในวิราคธาตวิราคธรรม ถ้าไปสุดเวลาไรละก็ วิชาวัดปากน้ำ วิชาของผู้เทศน์นี้สำเร็จเวลานั้น ภิกษุ สามเณรจะต้องหาเหินเดินอากาศได้ทันทีทีเดียว ไม่ต้องไปสงสัยละ ถ้าไปสุดวิราคธาตวิราคธรรมละ

เวลานี้กำลังไปอยู่ทั้งวันทั้งคืน วินาทีเดียวไม่ได้หยุดเลย ตั้งใจจะไปให้สุดวิราคธาตวิราคธรรมนี้แหละ ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้ นับปีได้ ๒๒ ปี กับ ๖ เดือน เศษแล้ว ๒๒ ปี ๖ เดือนเศษแล้วเกือบครึ่งละ จะไปให้สุดวิราคธาตวิราคธรรมให้ได้ แต่มันยังไม่สุด แต่มันจะอีกกี่ปีไม่รู้แน่นอน...

ถ้าว่าสุดแล้วก็รู้ดอก ไม่ต้องสงสัยละ รู้กันหมดทั้งสากลโลก

ถ้าสุดเข้าแล้วก็ ครอบงำพันเล็กกันหมด มนุษย์ในสากลโลกร่วมเย็นเป็นสุขหมด ไม่ต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ มีผู้เลี้ยงเสร็จ เป็นสุขเหมือนอย่าง กับพระ เหมือนอย่างกับเทวดา เหมือนกับพระนิพพาน สุขวิเศษไพศาลอย่างนั้น จะได้พบแน่ละ แต่ว่าขอให้ไปสุดวิราคธาตวิราคธรรมเสียก่อน”

(จาก ธรรมนิยามสูตร แสดงเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ.๒๔๙๗)

ไปยังไม่ถึงที่สุด (๒)

“ที่สุดอยู่ที่ไหนละ ผู้เทศน์ยังเรียนวิชาไปไม่ถึง ยังไม่ถึงที่สุด ๒๓ ปี ๔ เดือนเศษแล้ว ยังไม่ถึงที่สุดเลย ขยับไปทีๆ หนึ่งนั้นนับครั้งไม่ถ้วน นับชั้นไม่ถ้วน นับอสงไขยไม่ถ้วน นับอายุก็ดวง ยังไม่ถ้วน ไม่ไปสุดเลย ถ้าสุดเวลาไรถึงที่สุดของการรักษาแล้วละก็ มนุษย์เล็กแก่ เลิกเจ็บ เลิกตายทีเดียว นี่กำลังพยายามทำไป”

(จาก อริยทรัพย์ แสดงเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๗)

ถึงที่สุดก็ปกครองตัวเองได้

“ผู้เทศน์นี้สอน เป็นคนสอนเอง ๒๓ ปี ๕ เดือนนี้ ได้ทำไปอย่างนี้แหละ ไม่ถอยหลังเลย ยังไม่สุดกายของตัวเอง เมื่อยังไม่สุดกาย ของตัวเองแล้ว ตัวเองก็ยังปกครองตัวเองยังไม่ได้ ยังมีคนอื่นเป็นผู้ปกครองลั๊ๆ เพราะไม่ไปถึง(ไปไม่ถึง) ถ้าไปถึงที่สุดแค่ไหน เขาก็ปกครองได้แค่นั้น

นี้ผู้เทศน์ยังแนะนำสั่งสอนให้ไปถึงที่สุดสายธาตุสายธรรมของตัวเอง เมื่อถึงที่สุดสายธาตุ สายธรรมของตัวเองละก็ เป็นกายๆ ไปดังนี้ ตัวเองก็จะปกครองตัวเองได้ ไม่มีใครปกครองต่อไป ตัวเองก็เป็นใหญ่ในตัวเอง ตัวเองก็จะบันดาลความสุขให้ตัวเองได้ กำจัดความทุกข์ได้ ไม่ให้เข้ายุ่งได้ นี่คนอื่นเขายังบันดาลอยู่ คนอื่นเขายังให้อยู่

เหมือนความแค้นนี้ เราไม่ปรารถนาเลย เขาก็ส่งความแค้นมาให้ เราก็ต้องรับอภัยความแค้นนั้นแหละ ความเจ็บละ เราไม่ปรารถนาความเจ็บ เขาก็ส่งความเจ็บมาให้ ความตายละ เราไม่ปรารถนาเลย เขาก็ส่งความตายมาให้

เพราะเหตุไร เพราะเหตุว่าตัวเองไม่เป็นใหญ่ ด้วยตัวของตัวเอง คนอื่นเขามาปกครอง ผู้อื่นเขาปกครองเสีย เขาให้ เขาส่งมาให้ ความแค้น ความเจ็บ ความตาย ตัวมีความรู้ไม่พอ ก็ต้องรับ

เหมือนดังนี้ เราอยู่(ใน)ปกครองประเทศไทย ประเทศไทยเขาต้องการอย่างไร ผู้ปกครองเขาต้องการอย่างไร เราก็ต้องไปตามเขา ไม่ตามเขาไม่ได้ ต้องอยู่ในปกครองเขา

ถ้าจะอยู่นอกปกครองเขา ต้องไปให้ถึงที่สุดสายธาตุสายธรรมของตัวเอง ไปถึงที่สุดสายธาตุสายธรรมของตัวเองละก็ ในที่สุดนั้นไม่มีใครปกครองเลย เราปกครองของเราเอง เราก็ไม่ต้องรับความแค้น ความเจ็บ ความตายก็ได้ เพราะเรามีอำนาจพอแล้ว เราไม่อยู่ในปกครองก็ได้ตามความปรารถนา แต่ว่าต้องไปให้สุดสายธาตุสายธรรมของตัวเอง ถ้าสุดสาย

ธาตุสลายธรรมของตัวไม่ได้ละก็ เลี้ยงเอาตัวรอดไม่ได้”

(จาก พุทธอุทานคาถา แสดงเมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๗)

จากพระธรรมเทศนาที่ยกมากล่าวอ้างถึงข้างต้นนี้ ทำให้เราได้ทราบว่าหลวงพ่อดาวกน้ำ เรียกเป้าหมายปลายทางที่ท่านมีความปรารถนาจะไปให้ถึงนั้นว่า **“ที่สุด”** บ้าง **“สุดวิราชาตวิราคธรรม”** บ้าง **“สุดกายของตัวเอง”** บ้าง **“สุดสลายธาตุสลายธรรมของตัวเอง”** บ้าง โดยเมื่อไปถึงที่สุดแล้ว หลวงพ่อบอกไว้ชัดว่าจะมีลักษณะดังนี้

๑. “พระยามารแพ้เด็ดขาดเมื่อเวลาไร เวลานั้นหมดทุกขในโลก เท่าปลายผมปลายขน ก็ไม่มี”

๒. “พระยามารแพ้เด็ดขาดเมื่อเวลาไร.....หมดแก่หมดเจ็บหมดตายในโลก เท่าปลายผมปลายขน ก็ไม่มี”

“ถ้าสุดเวลาไร ถึงที่สุดของการรักษาแล้วละก็ มนุษย์ เลิกแก่ เลิกเจ็บ เลิกตายทีเดียว”

๓. “ถ้าว่าสุดแล้วก็รู้ตอก ไม่ต้องสงสัยละ รู้กันหมดทั้งสากลโลก”

๔. “ถ้าสุดเข้าแล้วก็ ครอบงำพัน เลิกกันหมด”

พอจะได้เค้าโครงลักษณะเบื้องต้น ๔ อย่าง คือ ๑. หมดทุกข ๒. ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ๓. รู้กันหมด ทั้งสากลโลก ๔. เลิกครอบงำพันกัน

ลักษณะ ๔ ประการนี้ยังไม่เห็นจะมีชาวคราวบังเกิดขึ้นในโลกเลย ทั้งนี้เพราะเหตุใด หลวงพ่อบอกไว้ชัดแจ้งว่า

“ที่สุดอยู่ที่ไหนละ ผู้เทศน์ยังเรียนวิชาไปไม่ถึง”

หลวงพ่อดาวกไม่ได้อวดตัวว่าเป็นพระอรหันต์ หรือพระพุทธเจ้า แต่ท่านเป็นเพียงนักสร้างบารมีคนหนึ่ง ที่จะเอาชนะ “มาร” ให้ได้เท่านั้นเอง ซึ่งท่านก็ยังไปไม่ถึงจุดนั้น

แล้วอีกนานสักเท่าไรจึงจะไปถึง หลวงพ่อบอกว่า “แต่มันจะอีกกี่ปีไม่รู้แน่ะ”

ไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลาอีกนานสักเท่าใด แต่รู้ว่าเส้นทางสายกลางที่เดินอยู่นี้ถูกต้อง และถึงเป้าหมายที่เอาชนะมาร หลุดพ้นจากการบังคับของมารโดยสิ้นเชิงได้อย่างแน่นอน

หนทางนี้เป็นหนทางสายกลางทางเดียวกับที่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายได้ดำเนินไปแล้วด้วยดี แต่การไปในครั้งนี้จะไปไกลกว่านั้น

มนุษย์ทุกคนล้วนแล้วแต่เกิดมาแก่ เจ็บ และตายด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีใครที่จะหาวิธีการมาบำบัดรักษาความแก่ ความเจ็บ ความตาย ให้หายได้เลย

สันติภาพที่ทุกคนใฝ่หา จะเซ็นสัญญาสงบศึกไปกี่ครั้ง ก็ไม่เคยมีสันติภาพที่ถาวร แท้จริงเลย การรบราฆ่าฟันยังคงมีอยู่กระจายกระจายไปทั่วโลก แม้แต่สันติภาพในครอบครัวก็ยังหาได้ยาก แม้กระทั่งตัวเองบางวันยังรู้สึกทะเลาะกับตัวเอง ไม่พอใจตัวเอง หาสันติภาพให้กับตัวเองไม่ได้ และแม้จะมีการแสวงหาวิธีการปกครองโลก มีกลุ่มสหภาพ สหพันธ์ ตั้งกลุ่มประเทศ ตั้งเขตเศรษฐกิจ และตั้งทฤษฎีอีกหลายร้อยหลายพันทฤษฎี ก็ยังไม่มีวิธีการใด ทฤษฎีใดที่บรรลุผลสำเร็จ ในการสร้างสันติสุขที่แท้จริงให้แก่โลกได้เลย

เพราะมีวิธีการเพียงวิธีเดียวเท่านั้นที่จะให้สันติสุขที่แท้จริงบังเกิดขึ้นได้ ????

เป้าหมายที่หลวงพ่อกำลังจะไปนั้นดูไกล ทั้งไกลในระยะเวลาที่จะไป และดูว่าจะไกลจากความเป็นจริง ในปัจจุบันดูเหมือนเป็นสิ่งเพ้อฝัน เป็นเรื่องของคนที่คิดเพ้อเจ้อฟุ้งฝันไปอย่างนั้นหรือ

แต่ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ล้วนแล้วแต่เกิดจากความใฝ่ฝันในอดีตทั้งสิ้น ทั้งเรือดำน้ำ เครื่องบิน ยานอวกาศ ฯลฯ เป็นสิ่งที่ไม่อยู่ในความเป็นจริงในอดีต แต่เกิดขึ้นเป็นจริงแล้วในปัจจุบัน

แม้สมัยเมื่อพระสมณโคดม ยังเป็นพระโพธิสัตว์ลอยคอกอยู่กลางมหาสมุทร ตั้งความปรารถนาจะพ้นทุกข์ ทั้งที่ขณะนั้นยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับการพ้นทุกข์ การตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดขึ้นในยุคนั้นเลย พระองค์ยังคงตั้งความปรารถนาและลงมือสร้างบารมีอยู่นานถึง ๒๐ อสงไขยกับแสนมหากัปป์

ในที่สุดแห่งการสร้างบารมีของพระองค์ท่าน จากความฝันที่จะพ้นทุกข์ที่ดูไกลจากความเป็นจริง พระองค์ทรงพบหนทางพ้นทุกข์ และในที่สุดพระองค์ก็ไปถึงเป้าหมายที่ตั้งพระทัยไว้

หลวงพ่อดูปากน้ำ ก็เช่นกันท่านมีความใฝ่ฝัน แม้ความใฝ่ฝันของท่านจะเป็น

ความฝันที่ยังไม่เคยมีใครคิดถึงมาก่อน ยังไม่เคยมีใครทำมาก่อนก็ตาม แต่หลวงพ่อก็รู้
ช่องทางวิธีการที่จะไปให้ถึงความฝันนั้น เป้าหมายแม้อยู่ไกลสักเพียงใดก็แลดูใกล้
เพราะทุกคนสามารถไปถึงได้อย่างแน่นอน

